

[Svend E. Johansen.]

gældende: at vi er inde i en Højkonjunktur. Men naar det nu er en Kendsgerning, at Industrien ikke kan beskæftige flere Arbejdere, end den gør i Øjeblikket, og det ligeledes er en Kendsgerning, at Landbruget, Landets Hovederhverv, ikke er i Stand til at betale saadanne Lønninger, at det kan trække Arbejdskraft til sig, saa synes jeg ærlig talt, at Forudsætningerne for dette Forslag til Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse saa temmelig er faldet bort; for det, der skulde være Hovedformaalet med Beskæftigelsen af de langvarigt arbejdsløse, var jo at gengive dem den Arbejdstræning og Arbejdsfærdighed, de i deres Arbejdsløshedsperiode havde mistet. Men naar Resultatet forud kan opgøres til, at de, naar Nødhjælpsarbejderne er færdige, alligevel ikke kan beskæftiges i Erhvervet, saa vil jeg gerne gentage mit Spørgsmaal til Socialministeren, hvad den genvundne Arbejdsfærdighed og genvundne Arbejdstræning da skal bruges til.

Der kunde være lidt Plan i det, hvis det Forslag til Lov, vi i Øjeblikket behandler, var af rent foreløbig Karakter, og man samtidig udfoldede de inderligste og ivrigste Bestræbelser for at faa Arbejdsløshedens Aarsager afskaffet, inden denne Lov udløb; for saa havde der været Mulighed for, at der var et Erhvervsliv og et Arbejdsmarked, som disse Nødhjælpsarbejdere kunde rykke ind paa, naar Loven udløb. Men da man ikke gør Mine til under ringeste Former at tage et Arbejde op for at afskaffe Arbejdsløshedens Aarsager, saa er dette Forslag til Lov om Beskæftigelse af arbejdsløse kun en Gestus, der kommer til at koste Samfundet en Del Penge, som kommer til at camouflere et Fald i Understøttelsesudgifterne, men som i Realiteten intet betyder for de langvarigt arbejdsløse og heller ikke for de unge arbejdsløse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet ungdomsarbejdsløse er det gentagne Gange kommet frem ikke alene i Forhandlingerne her, men i den offentlige Debat i det hele taget, at dette er et Spørgsmaal af meget alvorlig Karakter, og det er ogsaa ligetil, at det er det, for det berører den Del af den danske Befolkning, der før eller senere skal rykke ind og vedgaa Arv og Gæld, skal føre Nationen videre, og selvfølgelig maa det have store moralske Tab til Følge, at 26,7 pCt. af det samlede Arbejdsløshedstal udgøres af de ungdomsarbejdsløse mellem 18 og 25 Aar.

Det viser sig da ogsaa, at dette Spørgsmaal er fremme i den offentlige Debat. Saaledes er der en meget ivrig Embedsmand

ved den offentlige Centralarbejdsanvisning ved Navn Wilhelmssen, der sikkert ikke er Socialministeren ubekendt, idet han har indleveret et Forslag til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og stadig beskæftiger sig meget energisk med Spørgsmaalet om Ungdomsarbejdsløsheden. Han har i en Artikel i Dagbladet „B. T.“ for den 27. Januar i Aar skrevet om dette Spørgsmaal — jeg udbeder mig Tilladelse til et Par korte Citater. Han skriver bl. a. om Arbejdsløsheden i det hele:

„Og vi bør klart erkende, at Arbejdsløsheden ikke mere er blot et Udslag for en midlertidig Krise, men er blevet en Institution, som dagligt Aaret rundt rummer i Gennemsnit ca. 90 000.“

Altsaa, man betragter i de faglige Kredse ikke længere Arbejdsløsheden som et Krisefænomen, men som en Institution, der dagligt Aaret rundt i Gennemsnit rummer 90 000. Det er en alvorlig Baggrund for Rigsdagens Kriselovgivning paa dette Omraade. Og længere nede siger Hr. Wilhelmssen:

„I Landets største Byer oppebærer mellem 30 og 40 pCt. af den mandlige Ungdom Hjælp fra det offentlige.“

Saa forstaar man, at Ungdomsarbejdsløsheden er et meget alvorligt Problem, et Problem, der trænger sig paa og kræver en Løsning. Og Forfatteren slutter sin Artikel med at udtale, at dette finder Sted, samtidig med at vi er inde i en økonomisk Højkonjunktur, og hvad vi da kan vente af Arbejdsløshed, naar en Lavkonjunktur om faa Aar sætter ind, vil nærme sig det ufattelige.

Alle de forskellige samstemmende Opfattelser og Udtalelser om Ungdomsarbejdsløsheden bundfælder sig altsaa i dette, at vi i Øjeblikket har en Højkonjunktur, der ikke giver Mulighed for at beskæftige flere af de arbejdsløse, og at vi om kortere eller længere Tid kan forvente en Lavkonjunktur, og da vil Arbejdsløsheden stige i en Grad, som vi ikke drømmer om i Øjeblikket.

Mon det saa ikke var paa Tide, at ikke blot Regeringspartierne, men samtlige Rigsdagens politiske Partier forsøgte at gaa ind i en Realitetsdrøftelse af hele dette Spørgsmaal og forsøgte at løse Beskæftigelsesspørgsmaalet, ikke ved at skyde det ud ved en Lovgivning som den her foreslaede, der betyder en Skueret, som i sine Konsekvenser fører til en Forøgelse af Arbejdsløsheden, men ved at arbejde sig frem til Arbejdsløshedens Aarsager, for saa, naar de var fundet, uden Betænkning at afskaffe dem.

Man har gentagne Gange peget paa, ogsaa fra denne Talerstol, at Spørgsmaalet